

Lenhossék Mihály

(Pest, 1863 - Budapest, 1937)

Lenhossék József fia, a háromtagú anatómus dinasztia utolsó tagja. Orvosi oklevelét Budapesten szerezte 1886-ban. Már 1882-től gyakornok, majd második tanársegéd édesapja mellett, az I. Anatómiai tanszéken. 1888-ban magántanári képesítést szerzett a központi idegrendszer finomabb bonctana tárgykörben. Édesapja halála után rövid ideig helyettesként a tanszék vezetője. 1889-ben a bázeli Anatómiai Intézet prorektora, majd magántanára (1891). 1893-1895 között a würzburgi, majd a tübingeni egyetemen (1895-1899) rk. tanár, illetve prorektor. A svájci és a német egyetemek kínálta tudományos karrier lehetőségét kihagyva 1899-ben hazatért és elvállalta az I. Anatómiai Intézet vezetését, mely állást 1934-es nyugdíjba vonulásáig megtartott. A magyar anatómia első nemzetközi hírnevű képviselőjét tisztelhetjük benne, akinek különösen az idegrendszer szövettanára vonatkozó vizsgálatait jelentősek. S. Ramón y Cajal mellett az elsők között ismerte fel, hogy az idegrendszerben az ingerület megszakításokkal, átkapcsoló állomásokon keresztül halad az idegrostokon (contiguitas-elmélet), amivel megalapozták a neurontant. Több új elnevezést vezetett be a szövettani szaknyelvbe. 1897-től az MTA levelező, 1903-tól rendes tagja, 1933-ban igazgatója, egy év múlva titkára. Két tanéven át (1906/07, 1907/08) az Orvoskar dékánja, 1914/15-ben az egyetem rektora volt. /képek lelőhelye: SOTE-levéltár 318. fond/

<http://www.galeria.sote.hu/page.php?id=40>

Lenhossék díj emlékérem